

χωρήσασα, ἀφ' ὅτου εἶδε θνήσκοντα τὸν πατέρα του ὑπὸ περιστάσεις παραδόξους καὶ ἀνεξηγήτους. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ μήτηρ του ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς θλίψεως πυρετός, ἀγρυπνίαι, νευρικοὶ σπασμοὶ κατέτρυχον αὐτὴν καὶ πολλάκις ἡκούσθη προφέρουσα κατ' ἴδιαν τὴν λέξιν τύψις, ἣτις μυρίους δύναται νὰ προκαλέσῃ στοχασμούς. Τὴν λέξιν ταύτην προφέρουσι συνήθως οἱ ἔνοχοι. Ἡτο λοιπὸν καὶ αὐτή;

Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ κατέλαβε τὸν υἱὸν ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης βασανίζομενον· ἐνόησεν ὅτι ἐσυκοφαντεῖτο ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ πατὴρ Ταρζὺ ἀπώλεσε παῖδας εἰς τὰ χρηματιστήρια χρήματα ξένα ἐμπιστευθέντα αὐτῷ παρὰ φίλου καὶ ἀνερχόμενα εἰς τρία ἐκατομμύρια φράγκων. Ὁ φίλος οὗτος εἶχε θυγατέρα ἐκ μὴ νομίμου γάμου, ἣτις ἦτο ἥδη ἡ σύζυγος τοῦ βαρόνου Σεβριάλ, ὅστις ἐπίσης ἦτο ἐκατομμυριοῦχος. Εἰς ταύτην λοιπὸν θὰ περιήρχετο ἡ περιουσία ἐκείνη, ἐὰν ὁ υἱὸς Ταρζὺ ἀπεφάσιζε νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν κληρονόμιον, ὃσα ὁ πατὴρ του διεσπάθισε χρήματα. Ἀλλὰ τούτου γενομένου, ὁ σήμερον μέγας καὶ περίδοξος τῆς παρισίνης κοινωνίας, θὰ περιήρχετο εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν πλούτη, δόξα, τιμὴ τὰ πάντα θὰ ἔξηφαντίζοντο ὡς ὄντειρον θερινῆς νυκτός, ὡς μαγεία. Ὁ Ταρζὺ ἡρώτησε τὴν συνείδησίν του, προετίμησε νὰ ἀπομείνῃ πτωχὸς μᾶλλον καὶ τίμιος ἢ πλούσιος καὶ κλέπτης καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ Σεβριάλ.

Ο πλούσιος ἐκεῖνος τραπεζίτης, ὅστις καὶ τοσοῦτος ἀν δὲν ἥδυνατο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τοὺς παραβόλους αὐτοῦ ἔρωτας, οὐδόλως ἐξεπλάγη ἐκ τῆς τιμιότητος τοῦ νέου Ταρζύ· ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν ἀπότισιν ἀγνώστου χρέους καὶ ὑπεχρέωσε τὴν σύζυγον νὰ δεχθῇ καὶ αὐτῇ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρικοῦ καταπιστεύματος. Ἡρκέσθη ἀντὶ οἰασδήποτε ἀμοιβῆς ἄλλης νὰ ἐγγράψῃ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὑπαλλήλων του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τιμίου ὀφειλέτου. Εσκέφθη δὲ συγχρόνως ὅτι ἥδυνατο νὰ διαθέσῃ τὸ προσενεχθὲν ποσὸν ὑπὲρ τῶν ὀρχηστρίδων τοῦ Μελοδράματος ἐξ ὧν ἡ δεσποινὶς Ῥόζα κατεβασάνιζεν ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἔρωτιῶντα τραπεζίτην.

Ταῦτα δὲν ἥγνοιε ἡ βαρωνὶς Σεβριάλ, ἣτις ἐπίσης ἔφερε βαρέως ὅτι ἀναγκασθεῖσα ὑπὸ αὐτοῦ νὰ δεχθῇ τὴν κληρονομίαν ἀνεγνώρισε τὴν μητέρα της ὡς ἔνοχον.

Τὴν μετατροπὴν τῆς τύχης ἡσύχως ὑπέμενεν ὁ Ταρζύ· ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἀπαρηγόρητος. Στερηθεῖσα τῶν προτέρων ἀπολαύσεων, εἶδεν ἐαυτὴν ἀποξενουμένην τῆς τύρβης τοῦ κόσμου καὶ ὑπείκουσα εἰς ὀλεθρίας συμβουλὰς ἐγκατέλιπεν ἡμέραν τινὰ τὸν συζυγικὸν οἶκον. Ἐφαντάσθη ὅτι ἥδυνατο νὰ διαπρέψῃ ὡς ἀοιδὸς καὶ ἡκολούθησε τὸν Ἰουλιάνην ἀπερχόμενον εἰς Ἀμερικήν.

Ἡ δυστυχία εἶνε ἡ λυδία λίθος, ἔνθα δοκιμάζεται ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς, ἡ κάμινος δόπου διαχωρίζονται ὁ χρυσὸς καὶ αἱ σκωρίαι. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο εὔτυχης καὶ ἦτο πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη, εύθὺς ὡς ἡ δυστυχία ἐπάτησε τὸν οὐδὸν τῆς θύρας της, ἐγκατέλιπε πατρίδα καὶ σύζυγον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰουλιάνη.

Μετ' ὅλιγον διεδόθη ὅτι τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπέδαινον οἱ δύο φυγάδες ἀνεφλέγη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ωκεανοῦ.

Ο βαρῶνος Σεβριάλ δὲν ὑπῆρχε πλέον, ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμποσίου, τὸ ὅποῖον προσέφερεν εἰς τὴν εὐνοούμενην του Ῥόζαν. Ἡ χήρα Σεβριάλ ἐσπευσε τότε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ γενόμενα, ἀποδίδουσα εἰς τὸν Ταρζὺ τὰ καταβληθέντα, ἐπὶ τῷ προσχήματι δανείου. Ἄλλ' ἐνῷ οὗτος ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ ταῦτα, δὲν δύναται ὅμως καὶ νὰ κρύψῃ αἰσθημά τι ὅπερ ἐνεφάλευεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἡ Σεβριάλ δὲν ἥγνοιε τοῦτο, ἥθελεν ὅμως νὰ πεισθῇ πρότερον καὶ τότε ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Οὕτως ἥσαν ἐπὶ θύραις οἱ γάμοι αὐτῶν, ὅτε, θεὸς ἐκ μηχανῆς, ἐπανέρχεται ἡ ὡς νεκρὰ νομιζομένη σύζυγος. Καὶ ἐπανέρχεται, ἀσθενής, καταβεβλημένη καὶ δειλή, μὴ τολμῶσα οὕτε κάν ν' ἀτενίσῃ τὸν ὑπὸ αὐτῆς ἀνάνδρως ἐγκαταλειφθέντα σύζυγον. Θὰ συγχωρήσῃ ἄρα γε αὐτὴν ὁ Ταρζύ;

Ο ιατρὸς Σενέλ ἀνέλαβε νὰ ίκετεύσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συγγνώμην· ἀλλ' ὁ προδοθεὶς σύζυγος ἀρνεῖται καὶ ἡ Μαρκέλλα, ἣτις ὅπισθεν θύρας κεκρυμμένη ἥκουσε τὴν καταδίκην της, ἀναγνωρίζουσα ὅτι ἦτο ἀναξία τῆς χάριτος ταύτης καὶ ἀναξία τῆς ζωῆς, καταφεύγει εἰς τὸ δηλητήριον καὶ ἐκπνέει πρὸ τῶν ποδῶν του, ἀφοῦ κατὰ τὴν ὑπάτην ταύτην στιγμὴν κατορθοῖ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων του τὴν συγγνώμην.

K. Γ. ΞΕΝΟΣ

Η ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΑΓΑΘΩΙ ΘΕΩΙ ΕΟΡΤΗ

Ο Ξενοφῶν ἀναφέρει ἐν τῇ Κύρου Παιδείᾳ ὅτι τὴν ἀχαριστίαν οἱ Πέρσαι αὐτηρῶς ἐκόλαζον· «οἵονται γάρ, λέγει, τοὺς ἀχαρίστους καὶ περὶ θεοὺς ἀντιλαστα ἀμελῶς ἔχειν καὶ περὶ γονέας καὶ πατρίδα καὶ φίλους». Τὴν ἀλήθειαν τούτων τῶν λόγων τῆς Ἀττικῆς μελίσσης ἐπικυροῦ πως αὐτὴ τῶν νεωτέρων Περσῶν ἡ περὶ ἀχαριστίας ὑπόληψις, παραβαλλόντων διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἔθνικοῦ αὐτῶν ποιητοῦ, τοῦ Saadi, τὸν ἀχάριστον πρὸς τὸ πῦρ τὸ κατακατὸν τὸν τιμῶντα αὐτὸν πυρολάτρην. Ἄλλ' αὐτῇ βεβαίως ἡ δικαιολογικὴ τῶν Περσῶν θεωρία ἀνήκει εἰς χρόνους καὶ εἰς πνεύματα, ἐν οἷς τὸ δίκαιον δὲν διακρίνεται ἀπὸ τῆς ἡθικῆς, ἀλλ' ἀμφότερα συνηνωμένα δημιουργοῦσι νόμους καὶ ποιητικὰς παραστάσεις, καθ' οὓς ιδίως διαφαίνεται ἡ ἀγανάκτησις τοῦ μὴ βλέποντος καμπτόμενον τῆς κοινωνίας τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν διπλοῦν τοῦτον καὶ δυσφόρητον ζυγόν. Καὶ ἡ φράσις τοῦ Ξενοφῶντος περὶ τῶν νόμων τῶν Περσικῶν «καὶ ὃν ἀν γνῶσι δυνάμενον μὲν χάριν ἀποδίδονται, μὴ ἀποδίδοντα δέ, κολάζουσι καὶ τοῦτον ισχυρῶς» καὶ ἡ τοῦ Saadi ποιητικὴ παρομοίωσις τοῦ ἀχαρίστου πρὸς τὸ πῦρ τὸ κατὸν τὸν πυρολάτρην μαρτυροῦσι τῶν λόγων ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλα τὸ δίκαιον ὑπάρχει διακεκριμένον ἀπὸ τῆς ἡθικῆς,

Connais-tu la maison basse
 Où tu logeras un jour?
 On a mesuré l'espace:
 L'herbe foisonne alentour.
 Elle n'a point de fenêtres;
 C'est un logis assez noir,
 Au dedans, l'on n'y peut voir;
 Au large nul n'y peut être.
 L'air y manque, et cependant
 Jamais, accusant son gîte,
 L'être pâle qui l'habite
 Ne se plaint en descendant.
 Il y fait froid, l'été même,
 Oh! bien froid, quand vient la nuit,
 Et nul être ne t'y suit,
 T'aimât-il d'amour extrême!
 Tes amis, le chapeau bas,
 Viendront pour te faire escorte;
 Mais les plus chers n'iront pas
 Plus loin que la sombre porte.
 Elle s'ouvre devant eux,
 Béante dans l'herbe verte;
 Quelques pleurs servent d'adieux;
 On la ferme, à peine ouverte.
 De la terre par-dessus,
 De tous les côtés la terre;
 Et puis, il ne reste plus
 Rien de toi, qu'un grand mystère!

EUG. MANUEL (Poèmes popul.)

H EOPHTH TON NEKPΩN

(Tl. σελ. 22)

ἥς ὁ κύριος χαρακτήρ εἶνε τὸ ἀνεξανάγκαστον. Τὸ δίκαιον εἶνε ἡ ἡθικὴ ἐν τινὶ σχετικῇ αὐτῆς μορφῇ, ἥτοι ἐφ' ὅσον δύναται νὰ ἔξασκηθῇ ὑπὸ παντὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἔνεκα

χρεώσεις, ἀλλ' ἡ ἡθικὴ μόνον καθήκοντα. Τὸ δίκαιον ἔχει φύσιν ἐπιβλητικήν—ἀπαιτεῖ ἀκριβῆ ἰκανοποίησιν, ἡ ἡθικὴ τούναντίον ἔχει φύσιν, οὕτως εἰπεῖν, ὑποβλητή κήν

ΕΡΕΙΠΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ

186. σ. 28.

δὲ τούτου καὶ τὸ γεγονός τῆς εἰς τὴν νομοθεσίαν εἰσαγωγῆς τῶν ὄρισμῶν τῆς ἀπολύτου ἡθικῆς εἶνέ τι σπάνιον καὶ ἔξαιρετικόν. Τὸ δίκαιον γινώσκει δίκαιώματα καὶ ὑπο-

δημιουργεῖ¹ ὑποχρεώσεις καὶ ἀποδέχεται μόνον εὐγνωμοσύνην. Εἴπομεν ἀποδέχεται, οὐχὶ δὲ ἀπαιτεῖ· τὸ ἀπαιτεῖν εἶνε ὄρος τοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ τῆς ἡθικῆς· ὅθεν ἡ

άγνη καὶ καθαρὰ ἡθικὴ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον χωρὶς ν' ἀποθέπῃ εἰς ἄλλο τι παρ' αὐτό. Τοιαύτην ἔννοιαν ἔχει τὸ ὥραῖον τῶν Γάλλων ρήτορῶν:

Fais ce que dois, advienne que pourra.

Τὸ αὐτὸν σημαίνει τὸ ἔτι τούτου ὥραιότερον καὶ ποιητικώτερον τῆς δημοτικῆς ἡμῶν φιλολογίας δίστιχον:

Κάμε τὸ καλὸ-

Καὶ ρίχ' το 'c τὸ 'γιαλό.

Τὸ αὐτὸν τέλος ἐκφράζουσι καὶ οἱ οὐράνιοι ἐκεῖνοι λόγοι: « Ἀγαπᾶτε τοὺς ἔχθρους ὑμῶν » καὶ οἱ ἄλλοι, οὓς πολλάκις ἔτυχε ν' ἀκούσωμεν καὶ ν' ἀναγνώσωμεν διακωμαθουμένους ὑπὸ λογικῶν ζώων ἀξίων διακωμαθήσεως.

Ἄλλὰ δυστυχῶς τὰ ἀνωτέρω τεκμήρια ἐμφαίνουσιν οὐχὶ μόνον τὸ ὄντιοτελὲς τῆς ἡθικῆς ἀλλὰ καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, δι' οὐ πολλάκις περιβάλλεται ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ποσάκις τὸ ἀγαθὸν δὲν ρίπτεται κατὰ τὸ ἡμέτερον δίστιχον εἰς τὸν αἰγιαλόν! Ποσάκις τὸ γλυκὺ δάκρυ τῆς συμπαθείας δὲν διαδέχεται ἡ πικρὰ τῆς μετανοίας ἀδημονία! Ἄλλὰ πόσον ἀφ' ἑτέρου σπανίως καὶ τὸ ἀγαθὸν προσφέρεται ἀνευ ἴδιοτελείας καὶ ἀνευ ὅπισθισου λίας (arrête—pensée)! Πόσον σπανίως ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀγνοεῖ τὴν εὔεργεσίαν τῆς δεξιᾶς καὶ ἐν γένει πόσον δυσκόλως δύναται νὰ συναπαντήσῃ καθαρὰ εὔεργεσία μετὰ καθαρᾶς εὐγνωμοσύνης! Ταῦτα εἶναι ἀλήθειαι βεβαίως πασίγνωστοι, ἀλλ' ὀλίγοι, πιστεύομεν, παρ' ἡμῖν ἀνέγνωσαν ἐσχάτως ἐν τῇ Revue politique et littéraire (τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1882) τὸ ὥραιον ἐν πεζῷ λόγῳ ποιημάτιον τοῦ Ivan Tourguenéf, τὸ διατυποῦν χαριέστατα τὴν περὶ ἣς ὁ λόγος ἀλήθειαν δι' ὥραιου τινὸς διδακτικοῦ μυθεύματος, ὅπερ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ φιλτάτου « Ἀττικοῦ Μουσείου » δημοσιεύμενον κατωτέρω ἐν πιστῇ μεταφράσει, εὐχόμενοι ἵνα καὶ παρ' ἡμῖν ἀναφανῆ πως δαψιλεστέρα ἡ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μυθευματικὴ τῶν τοιούτων ἡθικῶν ἔννοιῶν παράστασις.

« Η ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΓΑΘΩ ΘΕΩ ΕΟΡΤΗ

» Ἡμέραν τινὰ ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν νὰ τελέσῃ ἑορτὴν ἐν τῷ κυανῷ αὐτοῦ ἀνακτόρῳ.

» Πᾶσαι δ' αἱ ἀρεταὶ προσεκλήθησαν, αἱ ἀρεταὶ μόναι· οἱ ἄνδρες δὲν προσεκλήθησαν, ἀλλὰ μόνον αἱ γυναῖκες.

» Παρεγένοντο δὲ πολλαὶ ἀρεταὶ, μεγάλαι καὶ μικραί. Αἱ μικραὶ ἀρεταὶ ἦσαν τερπνότεραι καὶ συμποτικώτεραι τῶν μεγάλων, ἀλλὰ πᾶσαι ἐφαίνοντο πολὺ εὐηρεστημέναι καὶ διελέγοντο φιλοφρόνως πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἀρμόζει εἰς πρόσωπα πεφιλημένα καὶ δὴ συγγενῆ.

» Ἄλλ' αἴφνης ὁ Θεὸς παρατηρεῖ δύο περικαλλεῖς δεσποίνας φαινομένας ἀγνώστους πρὸς ἀλλήλας. Οἱ σίκοδεσπότης ἔλαβε τὴν ἑτέραν τούτων τῶν δεσποινῶν ὡπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν προσήγαγε πρὸς τὴν ἄλλην.

» — Ἡ Εὔεργεσία, εἶπεν ἀποβλέπων πρὸς τὴν πρώτην.— Ἡ Εὔγνωμοσύνη, προσέθηκε δεικνύων τὴν ἄλλην.

» Αἱ δύο ἀρεταὶ ἐξεπλάγησαν ἀμυθήτως: ἐξ ὅτου ὁ

κόσμος εἶναι κόσμος, καὶ ἡτο ἔκτοτε χρόνος πολύς, συνητῶντο κατὰ πρῶτον ἐκεῖ! »

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ιανουαρίου 1883.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἐχουσι καὶ οἱ νεκροὶ τὴν ἑορτὴν των! Οἱ ζῶντες, οἱ τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου εἰσέτι ἀγωνιζόμενοι, καὶ τῶν τέρψεων οὐτοῦ ἀπλήστως ἀπολαύοντες, ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, ἀφιεροῦσι καὶ μίαν εἰς τοὺς νεκροὺς ἡμέραν. Ή παγερά λήθη ἡν ἀναγκαίως ὁ χρόνος συνεπιφέρει, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνασύρει ἀπὸ τῶν τάφων τὴν μέλαιναν σκιάν της, καὶ οἱ σιγηλοὶ ἐκεῖνοι οἰκίσκοι μεταβάλλονται εἰς βωμούς λατρείας πρὸς τὰς ἀποπτάσας ψυχάς.

Τοιαύτη ἑορτὴ τελεῖται καὶ ἐν Παρισίοις τὴν πρώτην Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ή πόλις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀπολαύσεως, ἡ κατ' ἐξοχὴν λάτρις τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἡδονῆς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην συρρέει σύσσωμος εἰς τὰ κοιμητήρια, ὅπου ὁ θύρυσος τῆς ζωῆς διαλύει τὴν σιγὴν τοῦ θανάτου. Ανθη καὶ δάκρυα εἰσὶ πανταχοῦ τὰ αὐτὰ καὶ τὰ μόνα δῶρα ἀτινα οἱ ζῶντες ἔχουσι διὰ τοὺς νεκρούς. Καὶ καλύπτουσι λοιπὸν δι' ἀνθέων τοὺς προσφιλεῖς των τάφους, καὶ κλίνουσιν ἐκεῖ ἐπὶ τίνας στιγμὰς τὸ γόνυ, καὶ θρηνοῦσιν ... ἰδού... ἐκεῖ δύστηνος μήτηρ μονογενὲς τέκνον της, πέραν ταλαίπωρος ἀδελφὸς τρυφερὰν ἀδελφήν του, ἀλλαχοῦ ἀπωρφανισμένος νιὸς λατρευτὸν πατέρα. Ἐπὶ παντὸς τάφου ἡ αὐτὴ ἀνελίσσεται σκηνὴ σπαρακτικὴ καὶ ἀγία.

Ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσιν εἴκοσι περίπου κοιμητήρια· ἀλλὰ τρία εἰσὶ τὰ εὐρύτερα καὶ μᾶλλον ὄνομαστά διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἐν αὐτοῖς περιεχομένων μνημείων. Καὶ μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων διακρίνεται τὸ τοῦ πέρη Lachaise οὐχὶ μόνον ὡς τὸ μέγιστον, ἀλλὰ καὶ ὡς περικλεῖτον τοὺς τάφους πλείστων περιφανῶν τῆς Γαλλίας τέκνων· δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ τεθαμμένη ἀπασσα σχεδὸν ἡ παρελθοῦσα φιλολογική, πρὸ πάντων, τῆς Γαλλίας δόξα. Εἰς ἐκαστον βῆμα καὶ ἐν ἀναγινώσκει τις μέγα ὄνομα, καὶ σταματᾷ ἀναπολῶν τὰ ἔργα τῆς ἐκεῖ περικλειομένης κόγνεως. Μολιέρος, Ρακίνας, Βαλζάκ, Βερανέρος, Σκρίβ, Λαχάρπ, Δελλί... ὅποιον σύμπλεγμα εὐκλεῶν ὄνομάτων! Ἄλλ' εἰς κατ' ἐξοχὴν τάφος mes chers amis quand je mourrai plantez un saule au cimetière.

· · · · ·
έλκει συμπαθῆ τὰ βλέμματα. Τίς δὲν ἡγάπησε τὸν Μυσσέ; Ἐκοιμήθης ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκιάν της ἵτεας του. Ο πόθος του ἐξεπληρώθη.

Ἡ δοῦσα ἀφορμὴν εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας εἰκὼν παριστᾶ γωνίαν τινὰ ἐνὸς τῶν παρισινῶν κοιμητηρίων, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν νεκρῶν.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ